

ЗМІСТ.

МИХ. ГРУШЕВСЬКИЙ:	
До наших читачів в Галичині	ст. V—VI
ТАРАС ШЕВЧЕНКО: Нова знайдени твори	337
ОЛ. ГАЛИЧАНКА: Море	343
П. КАПЕЛЬГОРОДСЬКИЙ:	
Сучасна українська мелодія	345
М—А: Зі споминів семінаристички	346
ОЛ. РАДЧЕНКО: З перед року	356
ОЛЕКСА МАРІТЧАК:	
Славний лицар	358
ІВ. ФРАНКО: Стара Русь VI	359
ПАВЛО БАРВІНСЬКИЙ:	
Адвокат Маренич	375
ІВАН ФРАНКО: З нових співомовок	385
НЕВІДОМИЙ: Гроші	386
ПЕТРО КАРМАНСЬКИЙ:	
З поезій, I—V	387
МИРОСЛАВ ГАВРИЛІВ:	
Нерви і душа (конєць)	388
МАРІЯ ЮЛЬЧЕНКО-ЗДАНОВСЬКА: Правда	401
АВГУСТ СТІНБЕРГ:	
Гейже до сонця!	402
СИЛЬВ. ЯРИЧЕВСЬКИЙ:	
Широкий шлях	406
ОЛЕКСА ІВАНЧУК: Із нив нашого шкільництва	407
ЕДГАР А. ПО: Тиша	417
НАУКОВІ ЛИСТКИ: IX.	
Де що про сьв. Експедиція, под. І. Франко	420
ЕДГАР ВАЛЕС: Суд чотирьох (кінєць)	428
МИХ. МОЧУЛЬСЬКИЙ:	
„Semper tiro“ Ів. Франка	476
МИХ. ГРУШЕВСЬКИЙ:	
З біжучої хвилі	489
Бібліографія	497
ДИСКУСІЯ:	
С. ТОМАШІВСЬКИЙ:	
Як се назвати?	503
А. ЧАЙКІВСЬКИЙ: У відповідь шан. критикови моєї новелі „За чужі гріхи“	507
Книжки надіслані до редакції	509

Редакційний комітет:

ВОЛОДИМИР ГНАТЮК

МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ

ДЯ-ІВАН ФРАНКО

ІХАХМ

1906.

РІЧНИК ІХ.

ТОМ ХХХVІ.

КНИЖКА ХІІ.

ЗА ГРУДЕНЬ.

ЛІТЕРАТУРНО- НАУКОВИЙ ВІСТНИК

ЛЬВІВ.

З друкарні Наукового Тов. ім. Шевченка
під зарядом К. Беднарського.

„Українсько-руська Видавнича Спілка“ видала досі отсі книжки:

У другій серії вийшли:

Ціна в коронній вал.

1. М. Грушевський. Б. Хмельницький	0-20	Кор.
2. Курцій Руф. Фільотас	0-20	„
3. В. Науменч. Величина звізданого сьвіта	0-15	„
4. Павле Мирний. Лова	0-06	„
5. І. Пулюй. Непрощаща сила	0-20	„
6. М. Грушевський. Бех-Аль-Джутур	0-10	„
7. І. Раковський. Вія нашої землі	0-10	„
8. А. Чехов. Каптанка	0-15	„
9. М. Драгоманія. Мих. Ів. Костомарів	0-15	„
10. Е. Золя. Напад на млин	0-20	„
11. І. Пулюй. Нови і пережіні звізди	0-15	„
12. Г. Квітка. Маруса	0-50	„
13. М. Левицький. Умова для селми, сна	0-20	„
14. П. Куліш. Ориси	0-06	„
15. М. Кистиконьська. Іван Гус	0-20	„
16. О. Стороженко. Оповідани. I	0-20	„
17. В. Барвінський. Досліди в поли статистици	0-20	„
18. В. Короленко. Ліс шумить	0-20	„
19. І. Франко. Шевченко в польській реп. легенді	0-40	„
20. В. Гіґо. Кальоґ Іе	0-25	„
21. Е. Еґан. Руські селани на Угорщині	0-25	„
22. П. Мирний. Дихий попутав	0-40	„
23. А. Д. Уайт. Розвій географічних поглядів	0-30	„
24. Ів. Франко. Украдене щастя	0-50	„
25. С. Ефренов. Національне питанє в Норвегії	0-30	„
26. П. Ніщинський. Гомерова Іліада (1 пісня)	0-30	„
27. М. Драгоманів. Два учителя	0-40	„
28. Е. Золя. Повінь	0-30	„
29. С. Томашівська. Київська козаччина 1855 р.	0-10	„
30. П. Ніщинський. Гомерова Іліада (2 пісни)	0-35	„
31. Т. Масарик. Ідеали гуманности	0-35	„
32. Люкіан. Юпітер у клопотах	0-30	„
33. М. Костомарів. Письмо до ред. „Колокола“	0-20	„
34. М. Гоголь. Вій	0-40	„
35. І. Раковський. Вульгана	0-20	„
36. Г. Фальбер. Іродіада	0-30	„
37. О. Терлецкий. Москвофіли й пародовці	0-30	„
38—39. І. Тургенєв. Ася	0-40	„
40. Л. Боровиковський. Маруса	0-25	„
41—42. Данте Аліґері. Пекло, пісня I—X	0-40	„
43—45. В. Олехнович. Раса Европа	0-70	„
46—48. Л. Толстой. Крайцерова соната	0-95	„
49—50. О. Боднський. Українські кавни	0-55	„
51. Е. Золя. Смерть Олівіе Бекайли	0-20	„
52. А. Уайт. Розвій астроном. поглядів	0-45	„
53. П. Ніщинський. Гомерова Іліада (3 пісни)	0-25	„
54. А. Міцкевич. Лист до гал. прикстелів	0-45	„
55—56. Л. Толстой. Смерть Івана Іліча	0-50	„
57. В. Врайтенбах. Біолоґія в XIX в	0-20	„
58—59. М. Горький. На дві жита	0-70	„
60—61. М. Верн. Біблія, студія	0-45	„
62—63. Г. Клейст. Маркіза О.	0-40	„
64. М. Карсен. Філософія історії	0-30	„
65—67. Ф. Достоевський. Грач	1-50	„
68. Ш. Сеньобб. Міжнародні революційні партії	0-41	„
69—71. І. Тургенєв. Весняні води	0-90	„
72. А. Д. Уайт. Розвій поглядів на дихву	0-33	„
73.—74. П. Куліш. Українські оповідани	0-50	„
75. Ф. Лиссаль. Про суть конституції	0-30	„
76—77. А. Шані. Петро Шлемль	0-70	„
78. Чорда	„	„

До наших читачів в Галичині.

З новим роком „Літературно-науковий Вістник“ має вступити в нову фазу життя: він буде виходити в двох виданнях — львівським і київським, окрім редакції львівської буде відділ редакції в Києві, і друкувати ся книжки будуть в Києві; спеціальністю львівського видання будуть статі з льокальним галицьким інтересом, так само як льокальні українські будуть містити ся лише в українським, зрештою-ж зміст книжок обох видань буде однаковий.

Такий плян був піднесений нами вже рік тому, зараз по маніфесті 17 (30) жовтня 1905 р., що заповідав свободу преси в Росії. Літературно-науковий Вістник від самого засновання був ведений нами в характері всеукраїнським, а не льокально-галицьким, ми старали ся зібрати коло нього літературні сили не тільки австрійської, а й російської України і зробити з нього орган всеї України, який би відкликав ся на її потреби й був речником поступової і демократичної суспільности всіх українських земель. Се удавало ся нам часами ліпше, часами гірше, але таке змаганне було все у нас, і коли з'явила ся надія на якусь свободу слова на Україні, ми думали, що для удержання й зміцнення всеукраїнського характера нашого журналу, для скріплення його звязків з Україною треба перевести реформу його в вище вказанім напрямі: організувати відділ редакції в Києві й притягнути до близької участі місцеві літературні сили. Та тоді нас відра-

джувано, тому що ситуація на Україні була дуже непевна. Але події минушого року скріпили нас в переконанню про потребу тої реформи, не тільки в інтересах самої часописи, котрої звязь з українською суспільністю, з українськими літературними кругами стала помітно слабнути з появою там своїх місцевих органів, — але і в інтересах загальніших: супроти потреби концентрації українських культурних сил та тіснішого зближення Галичини з Україною й на відворот. Погляди й мотиви в сій справі виложено в статі „З біжучої хвилі“ сеїж книжки і тут їх не будемо повторювати. Скажемо тільки, що прилучили ся до них ще й мотиви чисто практичної натури, які скріпили нас в наших замірах. Як відомо, з марта 1906 р. заведено в Росії (що правда — безправно) дуже високе мито на заграничні українські книжки; через те видання, які числять на продаж на Україні, мусять друкувати ся тамже (до Австрії мита з книжок не беруть).

Ми певні, що переведенне сеї реформи відібеть ся на ЛНВістнику, що до його змісту й вартости, тільки корисно, бо притягне до нього більше сил, зробить його зміст більше ріжнородним, глибоше введе в сучасне українське жите, не ослаблюючи і звязей з житем галицьким. Так що з сього боку читачі ЛНВістника від сеї реформи можуть тільки виграти. Ми надіємо ся також, що се розширенне нашої організації на Україну й більший приплив українського елемента в журналі будуть корисні також з погляду того зближення Галичини й України й тої концентрації культурних сил наших, про які сказано вище. Але реформа мусять збільшити також і кошти видавництва, і в сїм ми мусимо відізнати ся до співчуття нашої суспільности та числити не тільки на моральну, а й на матеріальну поміч в виді збільшення передплати. І ми хочемо надіяти ся, що наша суспільність галицька, сьвідома важности момента, сьвідома актуальности тих змагань до консолідації українського народу й його інтензивній-

шого руху, яким хочемо послужити, не відмовить нам тої помочи, того співчуття, і наші давні, випробовані приятелі знайдуть нам серед нашої суспільности численних приятелів нових.

Передплата, неважаючи на збільшенне коштів видання, зістаєть ся давнійша. Відносини передплатників і співробітників до адміністрації й редакції ні в чім не змінюють ся: адміністрація зістаєть ся по давньому у Львові, адмініструвати ме по давньому львівське виданне, приймати ме передплату, зголошення і реклямації. Редакція зістаєть ся теж давня. Тільки книжки будуть виходити трошки пізнійше, відповідно до руського числення.

І так — *ut felix, faustum fortunatumque sit* — нашим плянам і українським справам!

М. ГРУШЕВСЬКИЙ.
